

Sygn. akt: I C 692/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Lidia Kopczyńska
Protokolant:	Olga Olech

po rozpoznaniu w dniu 13-12-2017 r. w Ciechanowie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 138, 67 zł (sto trzydzieści osiem złotych sześćdziesiąt siedem groszy) tytułem odsetek od należności głównej;

II. w pozostałym zakresie umarza postępowanie w sprawie;

III. zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 1. 325,00 zł (jeden tysiąc trzysta dwadzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

Sygn. akt I C 692/17

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego M. J., w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego w Lublinie w dniu 9 września 2016 r. wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej A. K. kwoty 2.528,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zwrotu przedmiotu umowy pożyczki, którą to pozwana zawarła w dniu 22 sierpnia 2014 r. ze spółką (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., która to następnie wierzytelność została przelana na mocy cesji na jego rzecz. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych. (pozew – k. 2-4v akt).

W dniu 15 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał postanowienie w którym stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę Sadowi Rejonowemu w Ciechanowie według właściwości (postanowienie k. 5 akt).

W pozwie złożonym do tutejszego Sądu pełnomocnik powoda nie zmienił żądania: wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej A. K. kwoty 2.528,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty (pozew k. 10-12 akt).

Pozwana A. K. pismem z dnia 16 sierpnia 2017 r. wskazała, że nie zgadza się z dochodzoną kwotą należności, albowiem już w dniu 28 czerwca 2017 r. dokonała na rzecz pozwanego jej zapłaty. (pismo – k. 37 akt)

Pismem z dnia 7 września 2017 r. (data nadania w placówce pocztowej) powód cofnął pozew w zakresie kwoty należności głównej, tj. 2.528,26 zł w związku z jej spłatą przez pozwaną oraz podtrzymał powództwo w zakresie kwoty dochodzonych odsetek, które od dnia wniesienia pozwu, tj. 9 września 2016 r. do dnia zapłaty, tj. 28 czerwca 2017 r. wynosiły 138,67 zł, jak również podtrzymał żądanie zwrotu kosztów postępowania. (pismo – k. 40-41 akt)

Zarządzeniem z dnia 14 września 2017 r. pozwana została zobowiązana do złożenia oświadczenia, czy wyraża zgodę na częściowe cofnięcie powództwa. Pismo to z uwagi na jej nie odebranie przez pozwaną - zostało uznane za doręczone z dniem 21 września 2017 r. Pozwana nie złożyła w zakreślonym 14 dniowym terminie żadnego oświadczenia. (protokół – k. 51 akt)

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 sierpnia 2014 r. A. K. zawarła ze spółką (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 1.700,00 zł. Strony uzgodniły, że zapłata należności nastąpi w 52 tygodniowych ratach obejmujących kapitał i odsetki od pozostałej do zapłaty części kapitału począwszy od dnia 29 sierpnia 2014 r. Ponadto A. K. miała zapłacić w tych samych ratach opłatę przygotowawczą w wysokości 255,00 zł, dodatkową opłatę przygotowawczą w wysokości 85,00 zł oraz opłatę za obsługę pożyczki w domu w kwocie 1.326,00 zł. Oprocentowanie pożyczki wynosiło 15 %, zaś wysokość stopy oprocentowania przeterminowanego strony ustaliły na 4-krotność stopy procentowej kredytu lombardowego (...).

dowód: wniosek o udzielenie pożyczki (k. 21-24v akt), umowa pożyczki (k. 22-22v akt)

Na skutek nieterminowej spłaty zobowiązania umowa z dnia 22 sierpnia 2014 r. została wypowiedziana przez pożyczkodawcę pismem z dnia 10 marca 2015 r.

dowód: raport szczegółowy klienta (k. 29-30 akt), wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru (k. 23-24v akt)

W dniu 24 lipca 2015 r. spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przelała wierzytelności na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. O dokonanej cesji pozwana została zawiadomiona pismem z dnia 11 sierpnia 2015 r., a następnie wezwana do zapłaty. Na wezwanie do uiszczenia należności pozwana nie udzieliła odpowiedzi i nie uiszczyła należności.

dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem (k. 25-26 akt), wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania (k. 27-28 akt)

W dniu 28 czerwca 2017 r. A. K. uiszczyła na rzecz powodowej spółki kwotę 2.528,26 zł

dowód: potwierdzenie wpłaty (k. 36 akt)

Powódka skapitalizowała odsetki liczone od kwoty należności głównej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty przez pozwaną i wyliczyła z tego tytułu kwotę 138,67 zł.

bezsporne

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie w/w dokumentów przedłożonych przez strony do akt sprawy. Sąd dał tym dokumentom wiarę w pełni, albowiem strony nie kwestionowały ich autentyczności czy wiarygodności, a Sąd

nie znalazł podstaw by to czynić z urzędu. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty mogą w całości stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Pozwaną A. K. i poprzednika prawnego powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. łączyła umowa pożyczki.

Zgodnie z art. 720 § 1 KC przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Wobec nie spłacania pożyczki zgodnie z warunkami umowy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wypowiedział umowę pożyczkobiorczyni, a następnie w dniu 24 lipca 2015 r. zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę cesji wierzytelności, na podstawie której przełał przysługującą wobec pozwanej wierzytelność na rzecz powoda.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 KC wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

O dokonanej cesji pozwana została zawiadomiona pismem z dnia 11 sierpnia 2015 r. Pozwana nie kwestionowała faktu istnienia zadłużenia ani wysokości dochodzonej kwoty, wskazała jedynie, że w dniu 28 czerwca 2017 r. dokonała na rzecz pozwanego przelewu w wysokości 2.528,26 zł.

Wobec zapłaty kwoty 2.528,26 zł, powodowa spółka w toku postępowania cofnęła powództwo w tym zakresie i wniosła o umorzenie w tej części postępowania, a ponadto skapitalizowała odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia od należności głównej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i wniosła o zasądzenie z tego tytułu kwoty 138,67 zł, bez dalszych odsetek od tej kwoty (pismo k. 40-41 akt).

Zgodnie z art. 203 §1 KPC pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku; pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego (§ 2); w razie cofnięcia pozwu poza rozprawą przewodniczący odwołuje wyznaczoną rozprawę i o cofnięciu zawiadamia pozwanego, który może w terminie dwutygodniowym złożyć sądowi wniosek o przyznanie kosztów. Gdy skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego, niezłożenie przez niego oświadczenia w tym przedmiocie w powyższym terminie uważa się za wyrażenie zgody (§ 3); sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (§ 4).

Pozwana mimo zobowiązania do złożenia oświadczenia czy wyraża zgodę na cofnięcie pozwu w terminie 14 dni, pod rygorem uznania, że taką zgodę wyraża, nie złożyła powyższego oświadczenia, tym samym należało uznać jej dorozumianą zgodę na powyższą czynność procesową. Poza tym, w ocenie Sądu, z okoliczności sprawy nie wynika, by częściowe cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie było sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa, wobec czego należało uznać, iż powód skutecznie cofnął pozew w zakresie dochodzonej należności głównej i w tym zakresie należało umorzyć postępowanie zgodnie z art. 355 KPC w zw. z art. 203 KPC, o czym orzeczono w pkt II sentencji wyroku.

Jak wskazano powyższej pozwana A. K. spłaciła na rzecz powoda po wytoczeniu powództwa jedynie kwotę należności głównej, nie uiszczyła natomiast kwoty wygenerowanych przez siebie odsetek w związku z nieterminowym uiszczeniem należności głównej.

Zgodnie zatem z art. 481 § 1 KC jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (§ 2). Natomiast zgodnie z art. 482 § 1 KC od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Mając na uwadze treść umowy pożyczki, treść powyżej cytowanych przepisów oraz oświadczenia powoda dot. skapitalizowanych odsetek naliczanych od należności głównej od dnia wniesienia pozwu do dnia faktycznej zapłaty, żądanie te należało uznać za zasadne i uwzględniając je Sąd orzekł w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w pkt III sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 KPC. Zgodnie z powołanym artykułem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W odniesieniu do odpowiedzialności z tytułu kosztów procesu, cofnięcie pozwu traktowane jest jako przegranie sprawy, chyba że wywołane było zaspokojeniem roszczenia powoda w toku procesu (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 stycznia 2003, I ACz 6/03, OSA 2003/9/40). W niniejszej sprawie należało uznać za przegrywającego sprawę stronę pozwaną, bowiem to ona dopiero w toku procesu uiściła kwotę należności głównej, na poczet której składały się należności wymagane już we wrześniu 2016 r., tym samym zasadne było obciążenie jej kosztami w całości. Na koszty składają się: opłata sądowa od pozwu, którą uiścił powód – 100,00 zł, koszty poniesienia dwóch przesyłek poleconych za wezwanie do zapłaty oraz pozew w łącznej kwocie 8,00 zł, wynagrodzenie radcy prawnego reprezentującego powoda, których wysokość wynika z przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 5 listopada 2015 r.) w kwocie 1.200,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Z powyższych przyczyn Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)